

Передмова

Наше життя визначає оточення, яке підтримує, часом критикує, підказує. Недарма кажуть, що за кожним сильним чоловіком стоїть не менш мужня жінка. Герой сучасної війни, який він? Дружина Героя України, хто вона?

«Ти не одна. Кохані Героїв України. Історії війни та любові» — 24 розповіді про жіночі долі, історії найближчих людей військових, відзначених найвищою державною нагородою України.

«Ти не одна» — мої вже звичні слова в миті найбільшого відчаю мами після втрати коханого чоловіка у березні 2022 року. «На жаль, таких, як ти, — сотні», — додавала я і прагнула познайомити маму з неймовірними жінками, у яких спільне горе... Відтак з'явилась ідея книжки історій про родини Героїв України. Книжка також має на меті познайомити та зблизити дружин воїнів. Підтримка й розуміння об'єднують...

Герої України у цій книжці люблячі, ніжні, а їхні наречені, дружини, сестра — вірні, турботливі, ті, які завжди все розуміли. Історії відкривають завісу і показують чоловіків-воїнів удома, описують миті найбільшого щастя жінок. Вони розповідають про знайомство з коханими, про сімейний затишок, захоплення, побут і торкаються життя «після». Історії щастя і болю, віри й понівечення, пам'яті й натхнення.

У книжці — видатний розвідник, очільник Київського

військового лицюю імені Івана Богуна, видатний «Адам», спецпризначенець батальйону імені Сергія Кульчицького, піхотинці, «привиди Києва» та плеяда друзів-воїнів 72-ї ОМБр.

Що керує воїном, коли він свідомо йде на ризик? Що найважчого в подружньому житті з військовослужбовцем? Про що мріє чоловік у пікселі?

Опалені, але не спалені війною долі — дружини Героїв України — передали діалоги, характер, найкращі спогади про коханих. Віра в майбутнє, дітей, спільну справу та цілі надає сил жити кожній із них.

На щастя, ми маємо приклади неймовірного героїзму, на жаль, ціною здоров'я і життів...

У книжці «Ти не одна. Кохані Героїв України. Історії війни та любові» — 24 історії.

24 лютого 2022 року.

24-та бригада імені Короля Данила.

12 лютого 1971 — 12 березня 2022.

Широкомасштабне вторгнення змінило життя кожного. 24-та бригада змінила життя багатьох. 12 березня 2022-го змінило життя моєї родини.

Біль втрати, образа, зневіра трансформувалися в силу та вдячність захисникам і дарують читачам історії дружин воїнів — Героїв України.

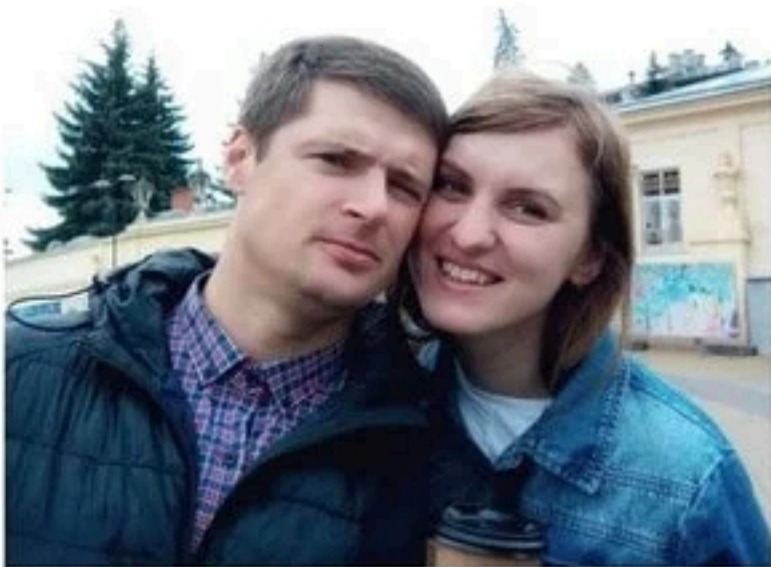
Анна Гудзь

**Кохана розвідника
Валерія Чибінєєва:**

*«Я ні у що в житті
не вірила так сильно,
як у його слова»*

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Катерина та Валерій познайомилися в місті Костянтинівці на Донеччині. Обоє військовослужбовці: вона служила діловодом у десантно-штурмовій бригаді, а він перебував на ротації у складі снайперської групи ГУР МОУ.

Про те, як вирішила стати до лав ЗСУ, Катерина говорить так: «За освітою я вчителька української мови. Розуміла: найкраще, що можу зробити для держави своїми знаннями, — це допомагати військовослужбовцям із правильним веденням документації. На службі завжди намагалася допомогти всім: написати рапорт чи оформити довідку, звіти, підготувати нагородні документи, службове розслідування...

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

У день нашого знайомства з Валерою я пізно поверталася зі служби додому й думала тільки про шоколадку, яка лежала в кишені та мала хоч якось розрадити мене після напруженого дня. Мене гукнув товариш Валерія, ми привітались, а Валера мовчав і міряв мене поглядом. На запитання товариша Валери “як справи?” я відповіла, що зголодніла, і здивувалася сама собі. Я довго себе ще потім мучила докорами, мовляв, якому чоловіку сподобається жінка, перша фраза якої про їжу.

Пізніше Валера говорив, що тоді пильно роздивлявся мене, й особливо йому сподобалися мої очі. Ми часто згадували нашу першу зустріч і багато сміялися...».

«У Валери було власне уявлення про романтику»

Дівчина згадує про незвичайні залицяння розвідника та теплі романтичні стосунки:

«Спершу Валера передавав мені “привіти” через нашого спільного друга. Потім ми обмінялися номерами телефонів, наступного дня він написав. Чомусь я довго не відповідала, а коли подумала: “Якщо це доля — він напише ще раз”, Валера написав мені знову. Ми довго зверталися на “ви” одне до одного й навіть, коли жили разом, могли жартома кликати одне одного на ім’я та по батькові: “Катерино Сергіївно” та “Валерію Вікторовичу”.

У Валери було власне уявлення про романтику: одного разу він передав мені замість квітів павербанк — і мене вразила ця незвичність. Я могла зайти зранку до кабінету,